

ישור שנגח ד' וה' פרק רביעי' בבא קמא מא.

בַּחֹרֶג הַגִּינוּךְ. דאָלן צוה"ר אין חייב צו
צושטעל אַזער צפ' קמא (דף ג:) : **(לאצוי מ**
להזיק דהא אוקי דרבעה ולא קטל
במתני') ווא ווא חייבין מיסא. דצתם נמי

תורה אור השלם
 1. וְכִי יִגַּח שׁוֹר אֶת אִישׁ
 אוֹ אֶת אִשָּׁה וְמֵת סָקוֹל
 יִסְקַל הַשּׁוֹר וְלֹא יֵאָבֵל
 אֶת בְּשָׂרוֹ וּבְעַל הַשּׁוֹר
 נָקִי: שמות כא כח

גליון הש"ס
 גמ' כגון שזהר ג' בהמות.
 עי' לעיל דף ק' ע"א מוס'
 ד"ה רב צבי: תוס' ד"ה
 מאחר וכו' דכה"ל לא הוי
 מועד לאדם. עיין לקמן דף
 מד ע"א מוס' ד"ה והא מס
 הוא המקשן וכו':

[illegible]

במאן דקטלה דמי.
שהרי הציאתו
השור לרבעה ואלכשה זה
נערה (דף נא:)

במעושה: **מתני'**
ומת מועד משלם כוס
וזה וזה חייבין מיתה
עבד או אמה ינותן ש

יפה מאה מנה ובין
אחד: גמ' וכי מאה
מועד היכי משכחת
במאי עסקינן כגון י

וְנִבִּילָה אֲסוּרָה בְּאֵי
אֶת בִּשְׁרוֹ לְמַגִּיד לְךָ
לְאַחֵר שֶׁנִּגְמַר דִּינוֹ אִם

אברהם אמר ר' אלעזר
איסור אכילה ואחד
שפרט לך בנבילה ילג
דנפיק ליה איסור

תחילת ציהה בלונסן אלל הכא תחילת
ציהה וז ברלון ואסורה לכ"ע וה"ה
שנהרגה: **הא** אין בוונתו לחיוב
ואע"ג דכשמה באמתה מזעניא צפ'
כילד הרגל (לעיל דף ט"ז) לפי שיש
שם שינוי קטן ודמי טעם לקרן לקרן
רביעה לאו שמיא הוא ולא דמי לקרן
וכשן גמורה היא שמוקט ע"י אכילה:
ברגל שדרסה. שן הוה שייך
למנקט הכא אלל אגב

דנקט רנב ספ"צ (דף טו.) נקטיש
הכא: **לרבא** לא משלם בופר.
אלינא דהן בריתא אאמר דפי'
בספ"צ (דף טו.) **מאחר** דמתם
קמציני בוי' לא מזי לאוקמי כגון

שזהרג שלשה עובדי
כוכבים הוי מועד
ל' חגון שזהרג שלשה
טרפה הוי מועד לשלם

בדרבני אבהו. לרווחא דמלתא
נקט דגלחו דבי אבהו
לא הוה מצי למימר אלא להנאה
דלאכילה לא דרין.
כ"ב מקום שגאמרי לא יאכל ואם

ל מקום שנאמר לא יאכל לא תאכל לא תאכלו אחר
 ייסור הנאה במשמע עד שיפרט לך הכתוב דרך
 בנתינה ולעבוד כוכבים במכירה אמרי הני מילי היכא
 ילה ואיסור הנאה מקרא מלא יאכל אבל הכא

מב א מ"י פ"י מהלכות
זקי ממון הלכה ט י
סמג עשן סה:
מב ב מ"י שס הלכה יג
סמג שס:
מב ג מ"י שס הלכה א
והלכה ז סמג שס:
מב ד מ"י שס פ"א
הלכה א סמג עשין
סו:

בזוהר זה ט"כ מ"י
שם פ"י הלכה ג סמג
עשין סח וע"י דמ"מ:
בזו ל מ"י שם פ"א הלכה
ט ופ"ד מהל' מאכלות
אסורות הלכה כד סמג

מוסף רש"י
איני יודע שנבילה היא.

הואיל וספקו, ונצלה
למדנו מלא תאכלו כל נצלה
שאסורה באכילה (קדושין
11:). שאם שחטו לאחר
שנגמר דינו אסור
באכילה. ותרמי אשמעינן
קרא, סקול יסקל השור

לן זה איסור הגאֹה,
שהנבילה פרט זה הכתוב
היתר הגאֹה, ולהכי כתיב
בדידיה בזהדיא לא יאכל ולא
פרט אחריו היתר, ובעל
השור נקי לדרשא אחרינא

הגאָה הוּא (שם ובעי"ז)
פּסחים (כא): שאַע"פּ שלא
כמז לך אלא לא תאכל,
הוצרך לפרש זה היתר
הגאָה הא כל מקום שלא
פירש לך זה היתר הגאָה

דשמעין איסור הנאה
מלשון אכילה, היכא דנפקא
לן איסור אכילה מיניה,
דכיון דמבעי ליה נמי
לאזהורי אאכילה, כלל כל
הנאות בלשון אכילה,